

Konkurss "Vai spēsi atpazīt citātus no grāmatām?"

Informāciju par konkursa
noteikumiem meklē
www.smiltene.lv sadaļā
"Bibliotēkas"

1. Cilvēks ir un ir pats netīrākais lops pasaulē. Ij cūka aizgaldā tikai vienu kaktiņu saviem mēsliem ierīko, bet cilvēkam jāmēslo visur, kur vien viņš pagriežas. Tik skaista vieta būtu, bet nē, ķēzījies katrs, ko jaudājis.

2. Labi. Paliekat pie cilvēkiem! Bet tad baudiet par sodu arī līdzīvi viņu likteni un topiet tādi paši kā viņi! Es jūs izdzēsīšu iz mūsu grāmatas.

3. Ja kaut kam ir nozīme, tad visam ir nozīme. Tā kā tu esi svarīgs, viss, ko tu dari, ir svarīgs. Katru reizi, kad tu piedod, Visums mainās; katru reizi, kad tu pasniedzies un pieskaries kāda sirdij vai dzīvei, pasaule mainās.

4. Īsti mēs redzam tikai ar sirdi. Būtiskais nav acīm redzams.

5. Nu es būšu nēģeru princese. Pusgadu būšu nēģeru princese un pusgadu burāšu ar "Draiskuli" pa visām pasaules jūrām. Tētuks domā – ja viņš pusgadu kārtīgi pārvalda Kurrekurredutas salas nēģerus, tad otru pusgadu viņi var iztikt bez valdīšanas.

6. Vienubrīd Suņu vīram iznāca iet garām kādam bērnam, kura pagalmā patlaban spēlējās pārdesmit mazulīšu. Ilgi viņš stāvēja pie sētas un vēroja bērnus.

7. Cik trāpīgi teicis svētais Benedikts: Vīns noved līdz grēkam pat gudros.

8. No kā sirds pilna, no tā mute iet pāri. Es jau cita nekā negribu, kā vienīgi tavu laimi. Ar muti gan tu no viņa esi atsacījusies, bet sirds tev vēl turas cieti pie viņa, Ak, ak pie tāda cilvēka!

9. "Tikai iespēja īstenot savu sapni dara dzīvi interesantu", secināja aitu gans, vēlreiz noteikdams savu atrašanās vietu pēc saules un pielikdams soli.

10. Sēne gluži labi dzīvo ar tārpu galvā. Tas netraucē kļūt arvien brangākai un ieņemt jo svarīgu vietu citu sēņu vidū. Pavisam otrādi - tārps ložņādams kņudina, nedod mieru, un dažai sēnei šķiet, ka rosās pašas domas. Bet cita tiešām uzdod tārpa diktēto par savu gudrību.

11. Un maza, uzplaukušai ugunspuķei līdzīga mute, no kuras vēl nav gaisis skūpsts kvēls, jau atkal vidžina un triec, nesdama jaunai dzīvei metus, un sirdī gaišs ir viss.

12. Tajos laikos visi svētki, ko bij nolikts svētīt, bij nozīmes pilni, un ļaudis iegāja to līksmībā, kā ieiet mājā zem izpušķotām palodām. To gadu Lieldienas iekrita vēlu, bet jau klusajai nedēļai sākoties, saime posās uz tiem. Viss, kas vien istabā bij cilājams, tagad izceļoja pa durvīm sētsvidū. Pēļus, deķus un drēbes daudzija un vēdināja, un pagalms bij putekļu un trokšņu pilns, ka vistas izbailēs noskrēja no saviem perēkļiem, dikti kladzinādamas. Uz ķebļiem pakāpušās, meitas ar nažiem kasīja no logu rāmjiem papīrus, ar kuriem bij aizlīmētas to šķirbas. Kad izņēma iekšējos un atvēra ārējos logus, istabas vienā rāvienā pieskrēja pilnas svaiga pavasara gaisa līdz pat vissīkākajam kaktiņam.

13. Tālu vilņojās biržu un ezeru zilzilai mirdzums. Meži, lauki un pļavas virknējās plašā lokā, koši ziedēdami vasaras saulē, kā pašā Dieva nomests milzīgs Jāņu vainags.

“Es nemaz nezināju, ka mūsu zeme ir tik skaista! No Meiru sētas necik tālu nevarēja redzēt. Ak, tu mīļā Dieva pasaulīt!” Meitene stāvēja ceļa malā, nespēdama novērst acu no zilajām tālēm. Vējš purināja viņas matus un svītrainos brunčus, viņa pastiepa rokas, kā gribēdama paņemt līdzī savas puses skaistumu.

“Bet iesim nu! Tu vēl daudz brīnumu pieredzēsi.” Matejs saudzīgi vilka līgavu tālāk, it kā baidīdamies, ka viņa neaizskrien atpakaļ.

14. "Grīppa, grīpa! Grīpa nu par nezin kādu slimību pataisīta. Senāk i melnās bakas un delamais vīruss no kājām negāza...

- Jā, tēv, jā! Agrāk – tie tik bij vīri, tie tik bij zirgi. Pat utis agrāk bij kā pūpoli, kas nu tagad vairs!"

15. Kņada, kas sacēlās pēc vēlēšanām, saviļņoja visu pagastu vēl vairāk nekā visa priekšvēlēšanu aģitācija. Planders sēdēja pie galda ar papīru priekšā un zīmuli rokā. Juris gāja pa istabu, dziļi vilkdams papirosu dūmus, nīgri izteica savas piezīmes.

16. Tad ardievu, jaunība, laimība, un ardievu tu arī, Kaspar!
Ak kungs Jēzus! Kad mēs augām, tad tā negāja.

17. Atceries, ka tu nekad nedrīksti dzīvot tepat, bet tev jādzīvo zilos tālumos. Cilvēki cerē un skatās uz tālumiem. Tur, kur jūra ir tāla un zila, tur, kur debesis ir tālas un zilas, tur, kur tāli un zili ir meži.

18. Kad grāmata rokā, Annele liek laukā kā zibenis. Bez radu meitas palīdzības viņa uzšķir vietu un, pirkstu pa burtu vagām vadīdama, lasa:

"Ci-lā-jies, ā-ak dvē-ē-sele mī-ī-ļā."

Skaļi smiedamās, radu meita izrauj Annelei grāmatu un, to ēverģēlīgi vicinādama, klieudz pa visiem vējiem:

"Ļaudis, ļaudis, vai dzirdat, sanākat! Tas spoks māk lasīt!"

19. Mums, pulksteņiem, jābūt vienaldzīgiem pret cilvēku priekiem un bēdām un vienādā taktī jāskaita sekundes gan...

20. ..un kā tās sievietes izskatās, tikušas vaļā no nejaukajiem papēžiem? ..visbiežāk kā kartupeļu vecenes vai gailēņu lasītājas.. tajos papēžos ir kaut kas tāds, kas pat visneizteismīgākajām piešķir mazu karaliskumu..